

Mens han rullede henad Vejen i sin træskoformede Vogn, mindedes han en Sommerdag for længe siden i København, da hans Broder sammen med et Par andre teologiske Studenter rejste til England for at repræsentere danske Akademikere ved et stort kristeligt Verdensstævne. Han kunde endnu tydeligt se ham staa ved Rælingen og svinge sin Hue, mens den store, grimme Kuldamper forsvandt ud gennem Sejlløbet.

Han havde ofte tænkt paa, at han ved den Lejlighed i Grunden havde set den rigtige Johannes for sidste Gang. Da han kom tilbage, var han en anden. Han, der sommetider havde kunnet virke lidt barnagtig ved sin Overstadighed, var bleven tavs og alvorlig. Han, som havde været saa ubefæstet i Troen, at han flere Gange tænkte paa at opgive det teologiske Studium for at slaa sig paa Sprogvidenskaben, var nu klippefast i sin Beslutning om at blive Præst. Kort Tid efter var det ogsaa, at han ved et politisk Møde, hvor han optraadte som Taler, til almindelig Forbløffelse sluttede med at bekende Troen.

Paa deres broderlige Forhold havde hans Forvandling i lang Tid været uden Indflydelse. Først efter stakkels Rosalies Død, og navnlig efter at Meta og han var kommen til Jerve, havde han undertiden kunnet mærke, at han var ved at miste sin Broders Fortrolighed. Som nu igen idag! Hvad lignede det at tage hjem efter en saadan Begivenhed, uden at de havde faaet snakket ordenlig sammen? . . . Han kunde næsten ikke lade være med at ønske, at Johannes virkelig var bleven syg.

Han traf Broderen alene. Præsten gik frem og tilbage over Gulvet i sit halvtomme Arbejdsværelse, hvor kun den lille lavfodede Lampe brændte paa Pulten under Kristusbilledet. Han standsede med aandsfraværende Mine, da Doktoren kom ind.

„Er det dig?“ sagde han.

Doktoren mærkede straks paa Tonen, at han ikke var velkommen.

„Hvorfor har vi ikke set noget til dig, Johannes? Du kunde da vide, at vi ventede dig. Meta havde ogsaa gjort Anstalter for at beværte dig lidt godt ovenpaa Dagens Anstrengelser.“